

Հովելի Գիրքը և Լաոդիկիայի Յոթերորդ օրվա աղվենտիստական եկեղեցին — Թիվ քսանվեց

Jeff Pippenger

2026-01-12

Թիվ քսանվեց

Յովելի չորս սերունդները ներկայացնում են Աստծու այգու աստիճանական կործանումը՝ 1863 թվականից մինչև կիրակնօրյա օրերը: Չորս թիվը նաև խորհրդանշում է Քրիստոսի բնավորության չորս հատկանիշները: Սրբաբանի մեջ գտնվող քերովբեները ունեն դեմքի չորս դրսևորումներ, և այդ դրսևորումները համապատասխանում են հին Իսրայելի քառաբաժան դասավորությանը, երբ նրանք բանակում էին սրբաբանի շուրջը: Դրանք նաև ներկայացնում են չորս Ավետարանները:

Ինչ վերաբերում է նրանց դեմքերի կերպարանքին, նրանց չորսն ունեին մարդու դեմք, և առյուծի դեմք՝ աջ կողմում. և նրանց չորսն ունեին եզի դեմք՝ ձախ կողմում. նրանց չորսը նաև ունեին արծվի դեմք: Եզեկիել 1:10.

Եվ առաջին կենդանին նման էր առյուծի, և երկրորդ կենդանին՝ հորթի, և երրորդ կենդանին մարդու դեմք ուներ, և չորրորդ կենդանին նման էր թռչող արծվի: Հայտնություն 4:7.

Աստվածաշունչը (Թվեր 2) նկարագրում է 12 ցեղերին (բացառությամբ Ղևիի, որը բանակ էր դրել անմիջապես խորանի շուրջը)՝ կազմակերպված չորս բանակների մեջ, յուրաքանչյուրը՝ երեք ցեղից բաղկացած, տեղադրված սրբաբանի շուրջը չորս գլխավոր կողմերում, և յուրաքանչյուրն՝ իր դրոշի ներքո, այսինքն՝ նշանի կամ զինանշանի: Այդ դասավորությունը ստեղծում էր խորհրդանշական զուգահեռ, whereby երկրային բանակատեղին արտացոլում է քերովբեների կողմից պահպանվող երկնային գահը:

Հուդան կանգնած էր արևելյան կողմում՝ սրբաբանի մուտքի մոտ՝ դեպի ծագող արևը: Հուդայի դրոշանիշը առյուծն էր, որովհետև այն ներկայացնում է Հուդայի ցեղի Առյուծին: Հուդայի հետ եղած երկու ցեղերն էին Իսաքարն ու Զաբուլոնը: Հովհաննեսի տեսիլքում առաջին զազանը առյուծի նման էր, ինչպես Եզեկիելի քերովբեները առյուծի դեմք ունեին: Ռուբենը՝ մարդու խորհրդանիշը, գտնվում էր հարավում՝ Շմալոնի և Գադի հետ: Արևմուտքում Եփրեմն էր՝ Բենիամինի և Մանասսեի հետ՝ եզով ներկայացված: Հյուսիսում Դանն էր՝ Ասերի և Նեփթալիմի հետ՝ արծվով ներկայացված: Յեղերի կապը երկնային սրբաբանի չորս դեմքերի հետ ներկայացված է չորս Ավետարաններում:

Մատթեոսը Հուդայի ցեղի Առյուծն է, Մարկոսը՝ զոհաբերական եզը, Դուկասը՝ մարդը, իսկ Հովհաննեսը՝ բարձրաստիճան արծիվը: Քրիստոսը, որպես Հուդայի ցեղի Առյուծ, Իրեն սահմանում է որպես Նա, ով կնքում և ապակնքում է Իր մարգարեական Խոսքը: Մատթեոսի գիրքն ունի Մեսիական մարգարեությունների կատարմանն առնչվող ավելի շատ ուղղակի հղումներ (12), քան մյուս երեք ավետարանները միասին վերցրած:

Դա նույնիսկ համեմատելի չէ:

Մատթեոսի գիրքը ներկայացնում է Աստծո մարգարեական Խոսքը: Ղուկասը, որ բժիշկ էր, իր ավետարանը ներկայացնում է Քրիստոսի՝ որպես Մարդու Որդու տեսանկյունից, որովհետև Ղուկասը մարդու դեմքն է: Մարկոսը իր ավետարանը Քրիստոսի մասին ներկայացնում է այն գոհաբերական ընծայի տեսանկյունից, որը մարմնավորում էր Քրիստոսը, որովհետև Մարկոսը եզն է: Հովհաննեսը բարձրասավառն արծիվն է, որը Քրիստոսի ավետարանի իր ներկայացման մեջ ներկայացրեց Աստծո խորին բաները:

Կարևոր է հասկանալ Մատթեոսի գիրքը այնպես, ինչպես այն ներկայացված է մարգարեական Խոսքի մեջ: Մատթեոսի գիրքը Հուդայի ցեղի Առյուծն է, Իր մարգարեական Խոսքի Տերը, գաղտնիքների Սքանչելի Հաշվողը, Սքանչելի Լեզվաբանը, Նա, ով կնիքով փակում և բացում է Իր Խոսքը: Հիսուսը Ալֆան և Օմեգան է, և Նա է Խոսքը: Նոր Կտակարանի առաջին գիրքը և Նոր Կտակարանի վերջին գիրքը մարգարեական գրքեր են: Հայտնության գրքի վերաբերյալ շատերը գիտեն այս փաստը, սակայն գուցե չեն ճանաչել, որ Մատթեոսը Նոր Կտակարանի ալֆան է, ուստի այն պետք է համապատասխանեցվի Նոր Կտակարանի օմեգային: Այն պետք է ներկայացնի վախճանը, այսինքն՝ Հայտնության գիրքը:

Ուստի, երբ Մատթեոսում գտնում ենք Ծննդոցի ուխտի պատմության գծի զուգահեռ շարքը, որը ներկայացված է տասնմեկերորդից մինչև քսաներկուերորդ գլուխներում, դա ոչ այլ ինչ է, քան մի ճշմարտություն, որ Մատթեոսի ցեղի Առյուծն է արձակում կնիքից: Ուխտի պատմության այն տասներկու գլուխները, որոնք ներկայացված են Ծննդոցում, Մատթեոսում և Հայտնությունում, այժմ արձակվում են կնիքից, և այն, ինչ մենք արձանագրում ենք, այն է, որ Մատթեոսի քսաներեքերորդ գլուխը ներկայացնում է իմաստունների և հիմարների բաժանումը այգու առակի մեջ: Նախկին ուխտի ժողովրդի վրա ուղղված ութ վայերը իրենց մարգարեական զուգահեռն են գտնում այն ութ հոգիների մեջ, որոնք ներկայացնում են հարյուր քառասունչորս հազարը, որոնք բարձրանում են փրկության տապանը: 23-ը ներկայացումն է այն գործի, որ սկսվեց Երկնային սրբարանում, երբ 2300 օրերը հասան իրենց ավարտին 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին, և նույնը պիտի կատարվի դարձյալ շուտով եկող Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ: 23-րդ գլուխը նշանավորում է այս ճշմարտությունը:

Քսանչորսերորդ գլուխը տեղի է ունենում այն պահին, երբ Քրիստոսը հենց նոր ավարտել էր Իր երկխոսությունը հավատուրաց Իսրայելի հետ և վերջին անգամ լքել էր հրեայի տաճարը: Թիվ 24-ը հին Իսրայելից ժամանակակից Իսրայելին անցման խորհրդանիշն է, հենց այն կետը մարգարեական պատմության մեջ, որտեղ կանգնած էր Քրիստոսը, երբ Նա Իր պատգամը ներկայացրեց Մատթեոս քսանչորսում: Մատթեոս 24-ի մարգարեական պատգամը տող առ տող մեթոդաբանության աստվածային պատկերավորումն է, որը մասնավորապես վերաբերում է միլլերիտների պատմությանը, և հետևաբար՝ հարյուր քառասունչորս հազարի պատմությանը: 24-ը ներկայացված է Հայտնություն տասներկուսի եկեղեցու միջոցով, որը կանգնած է լուսնի վրա, որն արտացոլում է արդարության արեգակի լույսը: Նրա գլխին տասներկու աստղ կա, որոնք ներկայացնում են 24-ը, որովհետև նա ներկայացնում է այն պատմությունը,

որն առաջնորդում էր դեպի Քրիստոսի ծնունդը, երբ հին Իսրայելի 12 ցեղերը պիտի դառնային ժամանակակից Իսրայելի տասներկու աշակերտները: Քսանչորսերորդ գլխում ներկայացված է միլլերիտական պատմությունը՝ 1798 թվականից մինչև մեծ հիասթափությունը: Ապա գալիս է Մատթեոս 25-ը:

25 թիվը դևտագիների խորհրդանիշն է՝ լինեն նրանք Բարի թե չար, սակայն նույնքան կարևոր կերպով այն ներկայացնում է իմաստուն և ամբարիշտ դևտագիների բաժանումը: Մատթեոս 25-ը, երեք վկաների, կամ երեք առակների հիման վրա, նույնականացնում է այն բաժանման ընթացքը, որ ներկայացվում է քսանհինգ թվով: Անշուշտ, տասը կույսերի առակը ներկայացնում է միլլերականների պատմությունը, ինչպես նաև հարյուր քառասունչորս հազարի պատմությունը: Այդ պատմությունը առաջին հրեշտակի պատմությունն է, տաղանդների առակը՝ երկրորդ հրեշտակը, իսկ ոչխարների և այծերի առակը՝ երրորդ հրեշտակի դատաստանը:

Քսանվեցերորդից մինչև քսանութերորդ գլուխները ներկայացնում են Զատկի պատմությունից մինչև խաչելությունից հետո տրված ավետարանական հանձնարարության ընթացքը:

Եվ եղավ, երբ Հիսուսն ավարտեց այս բոլոր խոսքերը, ասաց Իր աշակերտներին.
«Դուք գիտեք, որ երկու օրից հետո Պասեքն է, և մարդու Որդին մատնվելու է, որպեսզի խաչվի»: Մատթեոս 26:1, 2.

26-րդ գլխի տարբեր ուղենիշների համառոտ ամփոփումն այս է. երրորդից հինգերորդ համարներում ներկայացվում է Հիսուսին սպանելու դավադրությունը: Այնուհետև, վեցերորդից տասներեքերորդ համարներում, Հիսուսը օծվում է Բեթանիայում: Տասնչորսերորդից տասնվեցերորդ համարներում Հուդան մատնում է Քրիստոսին երեսուն արծաթադրամի դիմաց: Ապա, տասնյոթերորդից քսանհինգերորդ համարներում, գալիս է Զատիկը՝ Նրա աշակերտների հետ: Քսանվեցերորդից քսանիններորդ համարներում Հիսուսը հաստատում է Տիրոջ ընթրիքը, իսկ երեսուներորդ համարում Հիսուսը կանխագուշակում է Պետրոսի ուրացումը: Երեսունվեցերորդից քառասունվեցերորդ համարներում Հիսուսը Գեթսեմանիում է: Քառասունյոթերորդից հիսունվեցերորդ համարներում Հիսուսը ձերբակալվում է, ապա հիսունյոթերորդից վաթսուներորդ համարներում Հիսուսը կանգնում է Կայիափայի և Ատյանի առաջ: Վաթսունիններորդ համարից սկսած ներկայացվում է Պետրոսի կողմից Քրիստոսի ուրացումը: Գլուխը պարունակում է տասը հատուկ ուղենիշներ, որոնք պետք է կրկնվեն վերջին օրերի ընթացքում:

Քսանյոթերորդ գլուխը նույնպես ունի տասը հստակ նշանաքարեր: Հիսուսը մատնվում է Պիղատոսին, ապա Հուդան կախվում է, ապա Հիսուսին տանում են Պիղատոսի առաջ, ապա ընտրվում է Բարաբբան, Պիղատոսը Հիսուսին հանձնում է խաչվելու, ապա Հիսուսին ծաղրում են, ապա խաչելությունը, ապա Հիսուսի մահը, ապա Հիսուսը թաղվում է, և ապա գերեզմանի պահակախումբը վկայում է:

Քսանութերորդ գլուխն ունի ընդամենը երեք ճանապարհանիշ, որոնցից առաջինը հարությունն է, ապա՝ Սանհեդրինի սուտը, և ապա՝ մեծ հանձնարարությունը: Խաչի

քսաներեք առանձնահատուկ ճանապարհանիշներով երեք գլուխներ, որոնք պիտի կրկնվեն հարյուր քառասունչորս հազարի պատմության մեջ:

Մատթեոս 26 — Տասը ուղենիշներ

1. Քահանայապետների և ծերերի դավադրությունը՝ Հիսուսին սպանելու համար (հհ. 3–5)
2. Օծումը Բեթանիայում՝ ալաբաստրե տուփով կնոջ կողմից (հմմտ. 6–13)
3. Հուդան համաձայնվում է մատնել Հիսուսին երեսուն արծաթադրամի դիմաց (հհ. 14–16)
4. Զատիկի պատրաստությունն ու ուտելը աշակերտների հետ (հմմ. 17–25)
5. Տիրոջ Ընթրիքի հաստատումը (հմմ. 26–29)
6. Պետրոսի ուրացման կանխագուշակությունը (հմմտ. 30–35)
7. Գերսեմանիի տառապանքը (հմմ. 36–46)
8. Հիսուսի մատնությունն ու ձերբակալությունը (հմմ. 47–56)
9. Հիսուսը՝ Կայիափայի և Սանհեդրինի առաջ դատված (հմմտ. 57–68)
10. Պետրոսի եռակի ուրացումը (հմմ. 69–75)

Մատթեոս 27 — Տասը նշանաքարեր 1. «Երբ առավոտ եղավ, բոլոր քահանայապետներն ու ժողովրդի երեցները խորհուրդ արեցին Հիսուսի դեմ, որպեսզի Նրան մահվան մատնեն» (Մատթեոս 27.1): Մա ապացույցն էր, որ նրանց ելակետը սուտ էր. նրանք արդեն իսկ որոշել էին, թե ինչ պիտի անեն Հիսուսի հետ, և դատավարությունն ընդամենը ձևականություն էր: 2. Մատթեոս 27.9–10. «Այն ժամանակ կատարվեց Երեմիա մարգարեի միջոցով ասվածը, որ ասում էր. “Եվ նրանք առան երեսուն արծաթները՝ Գնահատյալի գինը, Ով գնահատվեց Իսրայելի որդիներից, և տվեցին դրանք բրուտի արտի համար, ինչպես Տերը հրամայեց ինձ”»: Այս ճշգրիտ խոսքերը, ինչպես երևում է, վերցված չեն Հին Կտակարանի որևէ գրքից: Մատթեոսը, ըստ ամենայնի, հիշեցնում էր մի բան, որ Երեմիան ասել էր, բայց որը արձանագրված չէր: 3. «Ապա զինվորները, կառավարչի հետ միասին, իրենց տանը առան Հիսուսին և ամբողջ գունդը հավաքեցին Նրա շուրջը» (Մատթեոս 27.27): «Գունդը» Հռոմեական լեգեոնի տասներորդ մասն էր, որը սովորաբար բաղկացած էր մոտ 600 զինվորից: Այդ բազմաթիվ տղամարդիկ հավաքվեցին Հիսուսին ծաղրելու համար: 4. Մատթեոս 27.32-ը խոսում է «Միմոն անունով մի մարդու» մասին, որն ստիպվեց կրել Հիսուսի խաչը: Մարկոսը մեզ ասում է, որ այս մարդը «Ալեքսանդրի և Ռուփոսի հայրն էր» (Մարկոս 15.21): Ըստ ամենայնի՝ այդ երկու որդիներն արդեն հայտնի էին վաղ եկեղեցում, և այդ հիշատակությունը ցույց է տալիս, որ այս Միմոնը եկավ հավատքի: 5. «Եվ Նրա գլխավերևում դրեցին Նրա մեղադրանքի գրությունը՝ “Մա է Հիսուսը

Հրեաների Թագավորը» (Մատթեոս 27.37): Գուցե սա նախատեսված էր որպես արհամարհական ծաղրագիր, բայց այն փառավոր ճշմարտություն էր: Նույնիսկ խաչի վրա Նա դեռ Թագավորն էր: 6. Խաչի վրա Հիսուսի երկու աղաղակները չափազանց կարևոր են: Մատթեոս 27.46. «Աստվա՛ծ իմ, Աստվա՛ծ իմ, ինչո՞ւ լքեցիր Ինձ»: Մա ցույց տվեց, որ Հիսուսը, որպես մեղքի կրող, մտավ այն խավարի մեջ, որին մենք էինք արժանի: Բայց հետո Մատթեոս 27.50. «Հիսուսը կրկին բարձր ձայնով աղաղակելով՝ ավանդեց Իր հոգին»: Հովհաննեսը մեզ ասում է, թե ինչ ասաց Նա «Կատարվեց» (Հովհաննես 19.30): Գործն ավարտված էր: 7. «Եվ ահա տաճարի վարագույրը վերնից մինչև ներքև պատռվեց երկու մասի» (Մատթեոս 27.51): Մա հզոր խորհրդանիշ էր: Աստված էր, որ պատռում էր վարագույրը, ոչ թե մարդը: Նրանով դեպի Սրբությունների Սուրբ ճանապարհը բացվեց: 8. «Եվ գերեզմանները բացվեցին, և ննջած սրբերի շատ մարմիններ հարություն առան. և Նրա հարությունից հետո գերեզմաններից դուրս գալով՝ մտան սուրբ քաղաքը և շատերին երևացին» (Մատթեոս 27.52-53): Մա եզակի իրադարձություն էր, որ ցույց էր տալիս, որ Հիսուսի մահն արդեն իսկ ներխուժել էր մահվան տիրույթը և հայտարարում էր Նրա հաղթանակը: 9. «Երբ հարյուրապետն ու նրա հետ եղողները, որ պահակ էին կանգնել Հիսուսի մոտ, տեսան երկրաշարժն ու տեղի ունեցածը, մեծապես վախեցան և ասացին. “Իսկապես սա Աստծո Որդին էր”» (Մատթեոս 27.54): Նույնիսկ հեթանոս զինվորները սկսեցին տեսնել այն, ինչ շատ կրոնավոր առաջնորդներ չէին կամենում տեսնել: 10. «Այնտեղ էին նաև շատ կանայք, որոնք հեռվից նայում էին, և որոնք Հիսուսին Գալիլիայից հետևել էին՝ ծառայելով Նրան» (Մատթեոս 27.55): Երբ շատ աշակերտներ փախել էին, այս կանայք մնացին: Նրանց հավատարմությունը փայլում է ավետարանական պատմության մթության մեջ:

1. Հիսուսը հանձնվեց Պիղատոսին (հհ. 1–2)
2. Հուդայի գղջումն ու ինքնասպանությունը (հմմ. 3–10)
3. Հիսուսը Պիղատոսի առաջ — պաշտոնական հոռմեական դատավարությունը (հմմտ. 11–14)
4. Բարաբբայի ընտրությունը Հիսուսի փոխարեն (հմմ. 15–26)
5. Պիղատոսը Հիսուսին մատնում է խաչվելու (ներառյալ Բարաբբայի արձակումը)
6. Զինվորների կողմից ծաղրանքն ու մտրակահարությունը (հհ. 27–31)
7. Խաչելությունը (հմմտ. 32–44)
8. Հիսուսի մահը (հհ. 45–50)
9. Գերբնական նշանները և Հովսեփ Արիմաթեացու կողմից թաղումը (հմմ. 51–61)
10. Պահակագործի տեղադրումը գերեզմանի մոտ (հմմ. 62–66)

Մատթեոս 28 — Երեք ուղենիշներ

1. Հարությունը և դատարկ գերեզմանը (հմմ. 1–10)
2. Քահանայապետների և ծերերի սուտը զինվորներին (հհ. 11–15)
3. Մեծ Առաքելությունը (հհ. 16–20)

Ինչպես որ Քրիստոսի փորձառությունը՝ Բեթանիայում օծությունից մինչև Մեծ հանձնարարականը, նշանավորեց Նրա երկրային ծառայության ավարտը և ավետարանի սկիզբը բոլոր ազգերի համար, այնպես էլ նույն այս ուղենիշները կրկնվում են Աստծո մնացորդի փորձառության մեջ, երբ նրանք մոտենում են փորձաշրջանի ավարտին և իրենց վերջնական հաղթանակին:

Քսանվեցերորդից մինչև քսանութերորդ գլուխները ներկայացնում են Զատկի պատմությունը՝ կառուցված 23 հստակ հանգրվանների վրա, որոնք կրկնվում են Կիրակնօրյա օրենքին նախորդող և դրան հաջորդող պատմության ընթացքում:

«Քրիստոսի գալուստը՝ որպես մեր Քահանայապետ, դեպի Ամենասուրբ Վայրը՝ սրբարանի մաքրման համար, ինչպես ներկայացված է Դանիել 8.14-ում, մարդու Որդու գալուստը դեպի Հնադարից Եղողը, ինչպես ներկայացված է Դանիել 7.13-ում, և Տիրոջ գալուստը Իր տաճարը, ինչպես մարգարեացել է Մադաքիան, նույն իրադարձության նկարագրություններն են. և սա նույնպես պատկերված է փեսայի՝ հարսանիքին գալուստով, ինչպես Քրիստոս նկարագրել է Մատթեոս 25-ի տասը կույսերի առակում»: Մեծ պայքարը, 427:

1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին 2300 օրերի ավարտը կրկնվում է կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ: Մատթեոսի վերջին երեք գլուխներում տեղադրված 23 հանգրվանները նույնականացնում են այն թանկագին արյունը, որ գործադրվում է Աստվածությունը մարդկության հետ միավորելու համար:

«Քրիստոսի բարեխոսությունը մարդու օգտին վերին սրբարանում նույնքան էական է փրկության ծրագրի համար, որքան Նրա մահը խաչի վրա: Իր մահով Նա սկսեց այն գործը, որը Իր հարությունից հետո համբարձվեց՝ երկնքում ավարտին հասցնելու համար: Մենք պետք է հավատքով մտնենք վարագույրի ներսը, «ուր մեզ համար որպես նախակարապետ մտել է»: Եբրայեցիս 6:20: Այնտեղ է արտացոլվում Գողգոթայի խաչից բխող լույսը: Այնտեղ մենք կարող ենք ավելի հստակ ըմբռնել փրկագնման խորհուրդները: Մարդու փրկությունը իրականացվում է երկնքի համար անսահման գնի դիմաց. մատուցված զոհը համարժեք է Աստծո խախտված օրենքի ամենալայն պահանջներին: Հիսուսը բացել է ճանապարհը դեպի Հոր աթոռը, և Նրա միջնորդությամբ բոլոր նրանց անկեղծ փափագը, ովքեր հավատքով գալիս են դեպի Նա, կարող է ներկայացվել Աստծո առաջ»: Մեծ պայքար, 489:

Մատթեոսի 23-րդ գլուխը շեշտադրում է դատապարտությունը կեղծ քահանայության վրա: Քսանվեցից մինչև քսանութերորդ գլուխները քսաներեքերորդ գլխի օմեգան են: Կեղծ ղեկավարները, ծեր մարդկանց չորս սերունդների ընթացքում սաստկացող ապստամբությունը, ծնունդ տվեցին վերջին երեք գլուխներում եղած ճանապարհանիշերին:

Քսանչորսերորդ գլուխը տող առ տող մեթոդաբանությունը նույնացնում է որպես Քրիստոսի մեթոդաբանությունը, քանի որ Նա Երուսաղեմի կործանումը գործածում է նկարագրելու համար այն բաները, որ կան, այն բաները, որ եղել են, և այն բաները, որ պիտի լինեն:

Երուսաղեմի անկումը մ.թ. 70 թվականին տեղի ունեցավ տարվա նույն օրը, երբ Երուսաղեմն առաջին անգամ կործանվեց Նաբուգոդոնոսորի կողմից: Նաբուգոդոնոսորի կողմից Երուսաղեմի կործանումը անցյալ պատմություն էր, իսկ Քրիստոսի պատմությունը, երբ Տիտոսը գրավեց Երուսաղեմը, նախատիպում էր աշխարհի վախճանը: Մատթեոս 24-ը բարձրացնում է «գիծ առ գիծ» մեթոդաբանությունը՝ այդպիսով նույնացնելով «մեթոդաբանությունը» որպես մարգարեական վկայության մի տարր:

Հենց 24-րդ գլխում է, որ Քրիստոսը ցույց է տալիս Դանիել մարգարեի ասած «ամայացման պղծությունը» հասկանալու անհրաժեշտությունը՝ այն ըմբռնումը, որ Ուիլյամ Միլլերի ուսմունքի բուն հիմքն էր, և այն խորհրդանիշը, որ հաստատում է Դանիելի տեսիլքը: Այն նաև ներկայացնում է աղվենտիզմի ապստամբությունը, քանի որ նրանք մերժեցին Դանիելի գրքում «ամենօրյայի» վերաբերյալ միլլերական ըմբռնումը և այդպիսով մասնակից եղան 2 Թեսաղոնիկեցիներ, գլուխ երկրորդում հիշատակված զորեղ մոլորությանը: Այդ գլուխը անմիջականորեն կապված է Ղուկաս 21-ի հետ՝ այդպիսով մատնանշելով 1840 թվականի օգոստոսի 11-ից մինչև 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ը, ինչը նախապատկերում է 9/11-ից մինչև կիրակնօրյա օրերը: Այն նաև կապված է Ղուկաս 21:24-ի «հեթանոսների ժամանակների» հետ, ինչը Մովսեսի «յոթ ժամանակները» բացահայտելու գլխավոր բանալիներից մեկն է, միաժամանակ նաև համընկնելով Հայտնություն տասնմեկում տաճարի չափման հետ:

Սկսելով քսաներեքերորդ գլխից, որին հաջորդում են 24-ը և 25-ը, և ապա եզրափակվելով 26-ից մինչև 27 գլուխներով՝ երեք գլուխներ, որոնք ունեն քսաներեք ուղենիշներ, որոնք քսաներեքերորդ գլխի ալֆայի օմեղան են: Քսանվեցը, գումարված քսանյոթին և քսանութին, հավասար է «81»-ի, որը քահանայության խորհրդանիշ է: Երեք վկաների հիման վրա (Genesis, Matthew and Revelation) 11-ից մինչև 22 գլուխները մեկ գիծ են: 23-ից մինչև 28 գլուխները ճշմարտության մի գիծ են, որը սկսվում է 23-ով և ավարտվում 23-ով:

Մատթեոսի գրքի առաջինից տասներորդ գլուխները մարգարեական երեք գծերից առաջինն են: Տասը գլուխ, որին հաջորդում են տասներկու գլուխներ, ապա՝ վեց գլուխներ: Ներշնչանքը հայտնում է մեզ, որ Աստվածաշնչի բոլոր գրքերը հանդիպում և ավարտվում են Հայտնության գրքում, և հետևաբար Աստվածաշնչի բոլոր գրքերը հանդիպում և ավարտվում են Մատթեոսում: Մատթեոսը, որպես Հուդայի ցեղի առյուծի դեմքը, առանձնացնում է Մեսիական տասներկու հստակ մարգարեություններ, և այդ տասներկու հատվածները ձևավորում են Միլլերականների և հարյուր քառասունչորս հազարի պատմության նշանաբարերը: Ինչպես Հայտնության գիրքը սկսվում է Հիսուս Քրիստոսի հայտնությամբ, այնպես էլ Մատթեոսի առաջին գլուխը ներկայացնում է Հիսուս Քրիստոսի մի հայտնություն, որը կապված է Մովսեսի կյանքի և վկայության

հետ, Նեոի պատմության հետ, միաժամանակ մատնանշելով հաղթական եկեղեցու երեք տարրերը՝ ինչպես ներկայացված են մարգարեի, քահանայի և թագավորի միջոցով:

Մատթեոսը սկսում է Հիսուս Քրիստոսի հայտնությամբ՝ Աստծո ուխտի համատեքստում՝ ընտրյալ ժողովրդի հետ: Աբրահամից մինչև Դավիթ եղավ տասնչորս սերունդ, Դավթից մինչև Բաբելոնյան գերությունը՝ տասնչորս սերունդ, և Բաբելոնից մինչև Քրիստոսը՝ ևս տասնչորս սերունդ: Մատթեոսի Ավետարանում Քրիստոսի տոհմաբանությունը համընկնում է Մովսեսի հետ, որովհետև Մովսեսը Քրիստոսի՝ օմեգայի, ալֆան է: Մովսեսի հարյուր քսան տարվա կյանքը համընկնում է Նոյի պատմության մեջ փորձաշրջանի հարյուր քսան տարիների հետ: Ուստի Նոյի ուխտը կապված է ընտրյալ ժողովրդի ուխտի հետ: Մովսեսի հարյուր քսան տարին ներկայացնում է քառասունական երեք շրջան, որոնք ավարտվեցին նրանով, որ առաջին քառասուն տարվա վերջում Մովսեսը սպանեց եգիպտացուն, իսկ երկրորդ քառասունամյա շրջանի վերջում սպանվեցին առաջնեկը, փարավոնը և նրա զորքը: Երկրորդ քառասունամյա շրջանը ավարտվեց Կադեսում ապստամբությամբ, իսկ երրորդ քառասունամյա շրջանը ավարտվեց Կադեսի երկրորդ ապստամբությամբ: Ալֆայի բոլոր երեք մարգարեական գծերը ավարտվում են Կադեսում, իսկ Մատթեոսի տոհմաբանության երեք մարգարեական գծերը ավարտվում են Դավթով, Բաբելոնյան գերությամբ և ուխտի Պատգամաբերով:

Երբ Մովսեսի ալֆան համադրվում է Քրիստոսի օմեգայի հետ, Կադեսի վեց վկաներ են լինում, ինչը 1863 թվականն է և կիրականորյա օրենքը: Մատթեոսի տոհմաբանությունը Դավիթ թագավորին դնում է Կադեսում, որտեղ ուրացող ադվենտիզմը տարվում է Բաբելոն, մինչ Քրիստոսը հաստատում է ուխտը հարյուր քառասունչորս հազարների հետ: Դավթին կիրականորյա օրենքի մոտ դնելով՝ հաստատվում է Դավթի երկրորդ վկայությունը, ընդ որում Դավիթը այն երեք մարդկային ներկայացուցիչներից մեկն է, որոնք սկսեցին ծառայել, երբ երեսուն տարեկան էին: Քրիստոսը, Դավիթը, Հովսեփը և Եզեկիելը բոլորը սկսեցին իրենց գործը երեսուն տարեկանում: Միասին ծառայության մեջ մտնող այս չորս երեսնամյա անձինք ներկայացնում են Աստվածության և մարդկության միավորումը, երբ եկեղեցի մարտնչողը վերափոխվում է եկեղեցի հաղթականի: Այդ եկեղեցին կազմված է մարգարեից, քահանայից և թագավորից: Այդ վերափոխությունը նշանավորվում է կիրականորյա օրենքով, որը նաև Կադեսն է, ուստի Մատթեոսի տոհմաբանության մեջ Դավիթը համընկնում է երեսնամյա Դավթի հետ:

Պատրաստության երեսուն տարիները համընկնում են Աբրահամի ուխտի չորս հարյուր երեսուն տարիների, ինչպես նաև քահանայի տարիքի և Դանիել 12:11-ի 1290 տարիների հետ: Հաջորդ հոդվածում մենք կքննենք Մատթեոսի գրքում գտնվող այդ տասներկու Մեսիական մարգարեություններից յուրաքանչյուր մեկը: Նախ մենք Մատթեոսի մեջ առանձնացնում ենք երեք մարգարեական գիծ՝ առաջինից տասներորդ գլուխները, ապա՝ տասնմեկերորդից քսաներկրորդ գլուխները, և ապա՝ քսաներեքերորդից քսանութերորդ գլուխները:

«1844 թվականի հիասթափությունից հետո մի ժամանակ էս, աղվենտիստների ամբողջ մարմնի հետ միասին, իսկապես այն համոզումն ունեի, թե ողորմության դուռն այն ժամանակ ընդմիջտ փակվել էր աշխարհի առաջ: Այս դիրքորոշումն ընդունվել էր ինձ տրված առաջին տեսիլքից առաջ: Աստծուց ինձ տրված լույսն էր, որ ուղղեց մեր սխալը և հնարավորություն տվեց մեզ տեսնելու ճշմարիտ դիրքորոշումը:»

«Ես դեռևս փակ դռան տեսության հավատացող եմ, բայց ոչ այն իմաստով, որով մենք սկզբում գործածեցինք այդ արտահայտությունը կամ որով այն գործածվում է իմ ընդդիմախոսների կողմից:»

«Նոյի օրերում փակ դուռ կար: Այն ժամանակ Աստծո Հոգու հեռացում եղավ այն մեղավոր սերնդից, որ կործանվեց Ջրհեղեղի ջրերում: Ինքը՝ Աստված, փակ դռան պատգամը տվեց Նոյին. «Իմ Հոգին միշտ չպիտի պայքարի մարդու հետ, որովհետև նա ևս մարմին է. սակայն նրա օրերը կլինեն հարյուր քսան տարի» (Ծննդոց 6:3):»

«Աբրահամի օրերում փակ դուռ կար: Ողորմությունը դադարեց բարեխոսել Սոդոմի բնակիչների համար, և բոլորը, բացի Ղովտից, նրա կնոջից և երկու դուստրերից, սպառվեցին երկնքից իջած կրակով:»

«Քրիստոսի օրերում մի փակ դուռ կար: Աստծո Որդին այդ սերնդի անհավատ հրեաներին հայտարարեց. «Ահա ձեր տունը ձեզ թողնվում է ամայի» (Մատթեոս 23:38):»

«Ժամանակի հոսանքով նայելով դեպի վերջին օրերը՝ նույն անսահման գորությունը Հովհաննեսի միջոցով հռչակեց. «Այսպես է ասում Սուրբը, Ճշմարիտը, Դավթի բանալին ունեցողը, որ բացում է, և ոչ ոք չի փակում, և փակում է, և ոչ ոք չի բացում» (Հայտնություն 3:7):»

«Ինձ տեսիլքի մեջ ցույց տրվեց, և ես դեռևս հավատում եմ, որ 1844 թվականին մի փակ դուռ կար: Բոլոր նրանք, ովքեր տեսան առաջին և երկրորդ հրեշտակների պատգամների լույսը և մերժեցին այդ լույսը, թողնվեցին խավարի մեջ: Իսկ նրանք, ովքեր ընդունեցին այն և ստացան Սուրբ Հոգին, որ ուղեկցում էր երկնքից եկած պատգամի հռչակմանը, և ովքեր այնուհետև հրաժարվեցին իրենց հավատքից ու իրենց փորձառությունը մոլորություն հռչակեցին, դրանով մերժեցին Աստծո Հոգուն, և Նա այլևս չէր միջնորդում նրանց համար:»

«Նրանք, ովքեր չէին տեսել լույսը, մեղավոր չէին դրա մերժման համար: Միայն այն խավին էր, որ արհամարհել էր երկնքից եկած լույսը, Աստծո Հոգին չէր կարող հասնել: Եվ այդ խավը ներառում էր, ինչպես էս արդեն ասել եմ, թե՛ նրանց, ովքեր հրաժարվեցին ընդունել լույսը, երբ այն ներկայացվեց իրենց, և թե՛ նրանց, ովքեր, այն ընդունելուց հետո, հետագայում ուրացան իրենց հավատը: Սրանք կարող էին ունենալ աստվածապաշտության կերպարանք և դավանել, թե Քրիստոսի հետևորդներ են, սակայն, Աստծո հետ կենդանի կապ չունենալով, նրանք պիտի գերվեին Սատանայի մոլորեցումներին: Այս երկու խավերն են ներկայացված տեսիլքում՝ նրանք, ովքեր այն լույսը, որին հետևել էին, մոլորություն հայտարարեցին, և աշխարհի ամբարիշտները, որոնք, մերժելով լույսը, մերժված

էին եղել Աստծո կողմից: Ոչ մի ակնարկ չի արվում նրանց մասին, ովքեր չէին տեսել լույսը և, հետևաբար, մեղավոր չէին դրա մերժման մեջ»: Selected Messages, գիրք 1, 62, 63.

«Նրանք, ովքեր հավատքով հետևում են Հիսուսին քավության մեծ գործում, ստանում են Նրա միջնորդության օգուտները իրենց համար, մինչդեռ նրանք, ովքեր մերժում են այն լույսը, որը տեսադաշտ է բերում այս ծառայության գործը, դրանից օգուտ չեն ստանում: Այն հրեաները, որոնք մերժեցին Քրիստոսի առաջին գալստյան ժամանակ տրված լույսը և հրաժարվեցին հավատալ Նրան որպես աշխարհի Փրկչի, չէին կարող Նրանով ներում ստանալ: Երբ Հիսուսը Իր համբարձման ժամանակ Իր իսկ արյունով մտավ երկնային սրբարան, որպեսզի Իր աշակերտների վրա հեղի Իր միջնորդության օրհնությունները, հրեաները մնացին լիակատար խավարի մեջ՝ շարունակելու իրենց անօգուտ զոհաբերություններն ու ընծաները: Նախատիպերի և սովերների ծառայությունը դադարել էր: Այն դուռը, որով մարդիկ նախկինում մուտք էին գտնում առ Աստված, այլևս բաց չէր: Հրեաները հրաժարվել էին որոնել Նրան այն միակ ճանապարհով, որով Նա այն ժամանակ կարող էր գտնվել՝ երկնային սրբարանում կատարվող ծառայության միջոցով: Ուստի նրանք չգտան հաղորդակցություն Աստծո հետ: Նրանց համար դուռը փակված էր: Նրանք ոչ մի գիտություն չունեին Քրիստոսի մասին՝ որպես ճշմարիտ զոհի և Աստծո առաջ միակ Միջնորդի, ուստի չէին կարող ստանալ Նրա միջնորդության օգուտները»:

«Անհավատ հրեաների վիճակը պատկերացնում է դավանյալ քրիստոնյաների միջից անհոգ և անհավատ եղողների վիճակը, որոնք կամովին անտեղյակ են մնում մեր ողորմած Քահանայապետի ծառայության գործին: Նախակերպարային ծառայության մեջ, երբ քահանայապետը մտնում էր Սրբությունների Սուրբը, ամբողջ Իսրայելից պահանջվում էր հավաքվել սրբարանի շուրջը և ամենահանդիսավոր կերպով խոնարհեցնել իրենց հոգիները Աստծո առաջ, որպեսզի ստանային իրենց մեղքերի ներումն ու չկտրվեին ժողովից: Որքա և առավել անհրաժեշտ է այս հակակերպարային Քավության Օրում, որ մենք հասկանանք մեր Քահանայապետի գործը և իմանանք, թե ինչ պարտականություններ են մեզանից պահանջվում:»

«Մարդիկ չեն կարող անպատիժ մերժել այն նախազգուշացումը, որ Աստված Իր ողորմությամբ ուղարկում է նրանց: Նույն օրերում երկնքից մի պատգամ ուղարկվեց աշխարհին, և նրանց փրկությունը կախված էր այն բանից, թե ինչպես էին վերաբերվում այդ պատգամին: Քանի որ նրանք մերժեցին նախազգուշացումը, Աստծո Հոգին հետ վերցվեց մեղավոր ազգից, և նրանք կործանվեցին Ջրհեղեղի ջրերում: Աբրահամի ժամանակ ողորմությունը դադարեց աղերսել Սողոմի մեղավոր բնակիչներին, և Լոտից, նրա կնոջից և երկու դուստրերից բացի, բոլորը սպառվեցին երկնքից իջեցված կրակով: Նույնպես և Քրիստոսի օրերում: Աստծո Որդին այդ սերնդի անհավատ հրեաներին հայտարարեց. «Ահա, ձեր տունը ձեզ ավերակ է թողնվում»: Մատթեոս 23:38: Նայելով վերջին օրերին՝ նույն Անսահման Զորությունը հայտարարում է նրանց վերաբերյալ, ովքեր «չընդունեցին ճշմարտության սերը, որպեսզի փրկվեն»։ «Եվ դրա համար Աստված նրանց վրա մոլորության ազդեցություն պիտի ուղարկի, որպեսզի ստին հավատան, որպեսզի

դատապարտվեն բոլոր նրանք, ովքեր չհավատացին ճշմարտությանը, այլ հաճույք գտան անիրավության մեջ»: 2 Թեսաղոնիկեցիներ 2:10–12: Երբ նրանք մերժում են Նրա խոսքի ուսմունքները, Աստված հետ է վերցնում Իր Հոգին և նրանց թողնում է այն խաբեություններին, որոնք նրանք սիրում են»: Մեծ պայքար, 430, 431: